J. Th. Jacobsson.

Nytt och gammalt

Nykterhets-Dikter

och

Sånger.

Stockholm, författarens förlag.

1900

NYTT OCH GAMMALT.

NYKTERHETS-DIKTER

OCH

SÅNGER

AF

J. TH. JACOBSSON.

STOCKHOLM, FÖRFATTARENS FÖRLAG.

STOCKHOLM,
Emil Olssons tryckeri, 1900.

Lilla Emmas klagan.

»Så mörk och kall är kvällen, hu jag fryser!
Jag önskade jag hällre vore död
Och finge bo der klara stjernan lyser,
Ej mer jag då behöfde lida nöd;
Här får jag gå uti så slitna kläder,
Att nätt och jemt jag utaf dem är skyld;
Får likväl vandra ut i alla väder,
Men derför är jag också så förkyld.

Derhemma uppå kammar'n mamma ligger
Så sjuk och svag med mina syskon små,
Och fast jag går hvar dag åt sta'n och tigger,
Så vill det likväl oftast ej förslå;
Ty stackars pappa är sin vana trogen:
Om han ibland förtjenar sig en slant,
Så lemnar han den oftast uppå krogen,
Der till och med min bibel står i pant.

Den vill i morgon jag gå in och lösa
För slantarne, jag fick utaf fru L.
Jag eljes frestas kan att dem förslösa
På pepparkakor eller karamell.
Nu vill jag gå mig varm, snart är jag hemma,

Ty redan ser jag lampan tindra der.»
Och sedan lägger sig den stackars Emma
Med bönen: »Gud som har små barnen kär.»

Men ur sin ljufva slummer snart hon störes
Och reser sig ifrån sin hårda bädd.
»Hvad är för larm, som der på gatan höres?»
Hon frågar sig, i det hon lyssnar, rädd,
Bland gräl och svordom tycker hon sig höra
Sin pappas tunga steg och hesa röst;
Hans stämma smeker dock ej hennes öra,
Den ger ej hennes sorgsna hjerta tröst.

Snart slumrar hon igen och vaknar åter
När morgonsolen re'n på fästet står;
Och se'n hon söft sin lille bror, som gråter,
Som vanligt med sin korg till sta'n hon går.
Men aldrig höres hon med glädje sjunga,
Nej, ofta syns i ögon blå en tår.
Hon suckar då: »ack äfven för den unga
Kan sorgens börda stundom vara svår.»

*
* *

Jag mången afton sedan tyckt mig höra
Det arma barnets dystra klagosång.
Jag frågat mig: hvad månne är att göra?
Och vill så fråga äfven denna gång.
Skall rusdrycksfloden ännu längre kasta
Sin mörka våg uppå vårt sköna land,
Skall synd och skam ännu vårt folk belasta
Med dryckenskapens hårda träldomsband?

Se, i den koja, der de fordom bodde
De två. som lofvade hvarandra tro:

Hvad trefnad, kärlek, fröjd och frid der rådde
Uti det lilla men dock egna bo!
Nu allt är flytt och makan nu begråter
Den ljufva tid, som lik en dröm försvann;
Ty maken, fadren, väntas fåfängt åter.
Och, frågar du måhända, hvar är han?

Kom, följ mig till det stora, hvita huset —
Med sina många rum och fönster små.
Fast det är dystert der och sparsamt ljuset,
En blek gestalt ses fram och åter gå.
Uti hans hjerta tviflets stormar rasa
Och från hans läppar ljuda dessa ord:
»O, hvar är ve, sorg, klagan, kif? o, fasa:
Der dryckenskapen öfvas — sår och mord.»

Se denna mörka tafla och besinna,
Att den är sorglig men så sann likväl.
O säg, skall mörkrets makt väl seger vinna
Och sända nöd och död åt kropp och själ?
Nej upp, I kämpar, höjen modigt fanan;
Framåt till seger gå vi hand i hand
I sluta leder på den ljusa banan
För nykterhet uti vårt fosterland!

Vår fiende han heter dryckenskapen,
I gröfre som i finare gestalt,
Vi sluta icke fred, ej fälla vapen,
Förr än vi vunnit seger öfver allt:
Från Ystad och långt upp till Haparanda,
Och segern måste blifva absolut.
Upp derför, man ur hus, kom oss tillhanda
Med makt och vapen, — förr blir kriget slut

Mordängeln.

I nordens söner som bo och bygga
I Svithiods gamla besjungna land,
I hafven länge fått sitta trygga,
I lugn och skygd under Herrens hand.
Fast krigen rasa kring hela jorden,
Dock krigets fasa ej nått till norden;
Af yttre våld synes inga spår
På mer än sjuttio fredens år.

Den jord du odlat, de fält du plöjde,
Den säd du sådde med idog hand,
Du sjelf fick skörda, om än det dröjde,
Och skörden blef ej så klen i bland.
Från skogens jättar och bergens schakter,
Från söderns slätter och nordens trakter,
Välsignelse uti rikligt mått
Af all välsignelses Gud du fått.

Hvem undra må, om du under åren
Församlat skatter af gods och gull
Och om än tiden har nöd i spåren,
Du framåt blickar förtröstansfull.
De magra år dig väl sätta lärde,
Uppå de feta tillbörligt värde,
Att icke ovis, som en gång förr
Du nödgas tigga vid grannens dörr.

Hvem må förvånas om hela landet
I allmänt välstånd har vuxit till,
Och derför folket ej heller fann det
Af nöden vända det ryggen till.
Åt fjerran länder så mången vände
Men ännu händer hvad fordom hände,
Att mången son lider brist och nöd,
Fast fadershuset är fullt af bröd.

Nog är väl skäl att man här skall finna
En ymnig skatt utaf tro och dygd;
Att kärleksélden må lifligt brinna
För Gud och konung och fosterbygd;
Att redligheten och dygden aktas,
Och lastbarheten som synd betraktas;
Att det är svenskt att man fruktar Gud,
Men ej att fräckt kasta bort hans bud.

Dock se, jag liksom från drömmar vaknar,
Ar det väl dikt eller verklighet?
Det är så mycket som här jag saknar,
Men nöd jag finner i myckenhet.
I höga borgen, i låga kojan
Jag skådar sorgen, jag skönjer bojan,
En sorg så bitter, en boja tung
För rik och fattig, för gammal ung.

Det är mordängelen — dryckenskapen,
Hvars svarta vinge far fram med makt,
I köld och hetta han tar sitt vapen,
Och ilar hän öfver nordlig trakt.
Från fjerran söder till norr och öster
Han allt föröder, trots tusen röster
Mot honom höjas, han stannar ej
Uti sin mördande färd, o nej!

Följ med ett stycke de hemska spåren,
Der denne mordängel fram har gått;
Den unge mannen, de gråa håren
Han ganska ofta till byte fått.
Se in i staden, hvart hän du vänder,
Bland långa raden af hus, det händer,
Att »uti hvarje är någon död»
I dryckenskapens och syndens nöd.

I låga kojan så nöjda bodde
Det gamla par med sin enda son;
Gudsfruktan, kärlek och frid der rådde,
Men nu alltsammans flytt derifrån.
Ty skalkar lockat — han lät sig dåra;
Nu re'n han plockat de frukter svåra,
Och inom fängelsets dystra hus
Han nu får ångra sitt första rus.

Ej blott i kojan mordängeln träder;
Nej, till den rike han äfven når;
Till den, som titlar och rang bekläder,
Såväl till den, som i trasor går.
Ja bränvinskungen och vinpatronen,
Och tiggarungen och fattighjonen
Han dräpa vill, om han får — enhvar,
Som icke »blod på sitt dörrträ» har.

Det hörs i landet en röst. som ljuder
Så disharmonisk och full af hån;
Som ung och gammal att dricka bjuder,
Ty »mycket godt kommer derifrån.»
Tolf millioner af bränvinsskatten,
Och fångransoner af bröd och vatten,
På den affären blir mången rik —
Dock flera tiggare, flera lik.

Skall bröllop stånda och kransen viras
Kring brudens panna, nåväl, en skål!
Skall barnet döpas, skall julen firas,
Hvad är väl nödigt, om ej en bål?
Skall band man knyta och tvister glömma,
Det får ej tryta att glasen tömma.
Men ofta stod ej förbundet fast,
Ty tvisten börjar och bandet brast.

Skall tal man hålla på högtidsdagen,
Hvartill man orsak kan ha ibland,
Det är då visst, som det stod i lagen
Att det bör ske just med glas i hand.
Och skall man kungen sin hylling bringa,
Är man ju tvungen med glasen klinga.
Det är dock endast en sed, som har
En hednisk prägel från forna da'r.

Så låt då hedningen gå sin bana,
Om han i striden ej följa vill;
Men är du kristen, har korsets fana
Du en gång svurit, så se då till
Att städs dig vakta för ondt exempel,
Din kropp betrakta som Herrens tempel,
Hvad ondt dig synes med allvar fly
Och bacchitjensten af hjertat sky.

Kallvattengossen.

Hvem vet ej något om dryckenskapen
Och det elände den med sig för,
Att den är ett af de mörkrets vapen,
Som millioner i grund förstör;
Till Josefs öra det äfven trängde,
Han fått det höra, ty skylten hängde
Snedt öfver gatan på nästa hörn —
Det var till källaren »Gyllne örn».

En morgon går han och styrer färden
Som af en slump förbi krogens dörr,
Och gladt han helsas af Vinberg, värden,
Som språkat med honom ofta förr.
»Hvart skall du vandra?» han börjar fråga,
»Ej många andra så ofta tåga
Förbi min dörr, utan göra halt;
Kom tag ett glas, ty vi ha så kallt.»

»Ja, hvarför icke», han höres svara,
Och träder in med högtidlig min.
»Nåväl, min gosse, hvad skall det vara,
Kanske ett glas af mitt spanska vin?
Af »dry Madeira» fins ock på lager,
Och punsch med mera, hvad du behagar,
Tag hvad du tycker och hvad du tål,
Och låt oss dricka din egen skål.»

Nu börja kunderna glädtigt skåda
På gossens undrande min och sätt;
Med skämt och löje de honom råda
Att taga in och att välja rätt.
»Tag punsch, likör och tag vinet sedan.»
»Nej, herre, hör! Jag har valt allredan:
Af 'Adams öl' vill jag ha ett krus,
Ty det ger icke det minsta rus.»

»Hvad, Adams öl! ja det kan nog vara
En hjelplig dryck, endast något svag.»
Och i slog värden af vattnet klara,
Som gossen tömde med godt behag.
»Hvad tycks om smaken?» nu alla fråga. —
»Ni har ej maken, det vill jag våga;
Försök blott litet, jag säker är,
Det är det bästa, som finnes här.

Det är så billigt och godt tillika,
Och om jag dricker ett dussin krus,
Skall hvarken mod eller krafter svika,
Ty Adams öl det ger icke rus.
Tack för kalaset och vänligheten,
Men vattenglaset och nykterheten
Det passar bäst efter mitt behag,
Ty jag är kallvattengosse, jag.»

De mötas åter och värden säger:
»God dag, kom in, lilla vattenvän!
Och om du ej några pengar eger,
Så vill jag bjuda i dag igen.»
»Nej tack, jag tömmer mitt öl vid brunnen,
Ty jag ej glömmer den smak i munnen,
Jag fick af glaset, den än är kvar,
Men gamla skopan ej osmak har.

Hur kan man dricka, det kan jag undra,
Ett sådant otyg, som bränvin är?
Som dräper årligen många hundra,
Och landets krafter och märg förtär,
Som af sig föder båd' blod och tårar,
Som hem föröder och skapar dårar,
Per var ju rusig, det vet ni väl,
Då han helt nyss slog sin bror ihjäl.»

»Det är nog illa att ta till bästa
Så att det leder till öfverflöd;
Men tänk, om ingen oss skulle gästa,
Och ingen drucke, det blef min död.»
»Det kan ej hjelpas, det må så vara,
Må krogen stjelpas, må krögarn fara;
Ett ärligt yrke han nog kan få,
Farväl, jag måste till mötet gå.

Följ med, herr Vinberg, så får ni höra
Om nykterheten ett föredrag;
Nog mycket nytt skall der nå ert öra,
Båd' gladt och sorgligt af många slag,
Kom, vill ni göra det denna gången,
Så får ni höra den vackra sången,
Och vill ni träda in i vårt led,
Ni blir kapten till att börja med.»

»Det kunde nog vara ganska roligt,
Att dina nykterhetsvänner se;
Men få mig 'omvänd', det är ej troligt,
Att det skall lyckas, ens för herr B.
Dock vill jag gå för att honom höra,
På det jag må dig till viljes göra;
Och till kapellet vi följas nu,
Predikan börjar ju klocken sju.»

De träda in bland en talrik skara
Af alla klasser, som samlats der,
Och mången tänkte: »Hvad kan det vara,
Som gör att Vinberg i kväll är här?»
Men han blott hörde på föredraget,
Om »den förförde i dryckeslaget»;
Hur »första ruset» blef gossens död,
Om blod och tårar, om brott och nöd.

Vid mötets slut höres någon tala,
Och det var Vinberg, som nu uppstod;
»Hur skall jag kunna min skuld betala
I dessa tårar och detta blod?
Hvad jag fått höra har rört mitt hjerta,
Hvad skall jag göra uti min smärta?
I morgon tömmer jag giftet ut,
Och bränvinshandeln hos mig är slut.»

Den stora festen i Abdera.

Det var en man uti Abdera,
Som var så mäktig, stolt och rik;
Der finnas ännu många flera,
Dock var der ingen honom lik;
Han hade äran liksom makten;
Han stälde till en ståtlig fest,
Till den han inbjöd hela trakten,
En hvar som vill, får bli hans gäst.

Han tänkte nu att riktigt visa
Sin storhet och frikostighet,
Och mången höres honom prisa
För denna hans barmhertighet.
I stadens tidning re'n man skrifver
Om huru ädel mannen var;
Hans rykte spridt kring landet blifver,
Ty sådant aldrig hört man har.

Med öfvad smak han nu utväljer
Ett fat af konjak, äkta sort;
Champanj, trehundra helbuteljer,
Som allt han ämnar »skänka bort»;
Samt öl och punsch, fem fat hvardera,
Och tusen flaskor »äkta vin»
Af portvin, Sherry och Madeira;
Ty festen skall bli riktigt fin.

Nu börja högtidsklädda skaror
Att strömma till från hvarje ort;
Man glömmer sorger, nöd och faror,
Och skyndar till den rikes port;
Han helsas ödmjukt utaf alla,
Han talar vänskapsfulla ord,
Och jubelropen höras skalla,
Då skaran samlas kring hans bord.

Man ger sig knappast tid att skåda
På all den prakt och herrlighet,
Den lyx och rikdom här syns råda,
Ty detta allt förut man vet;
Men nu man tränges omkring bålen,
Och värden håller granna tal,
Och alla tömma »välkomstskålen»
Uti en festligt smyckad sal.

En man ur hopen höres svara
Och håller tal med glas i hand:
»Hur ljuft ändå det är att vara
Medborgare i detta land,
Der 'nektarns' strömmar ymnigt flyta,
Som göra kan den sorgsne glad;
Om också stundom bröd kan tryta
Uti de abderiters stad.»

För värdens vålgång nu man tömmer
Ett glas i botten än en gång;
Hans många dygder man berömmer
Och stämmer upp en munter sång:
»Drick ur ditt glas«, så ljuder sången
Och än en gång: drick ur ditt glas!
För tionde och tolfte gången
Man dricker ur i godt kalas.

En dricker dcrför, att han sörjer
En annan dricker utaf fröjd,
En tredje, ty han motgång spörjer,
En fjärde, ty han är så nöjd,
En femte, för att icke somna,
En sjette, för att sofva få,
En sjunde dricker för de komna,
En åttonde, för dem som gå.

En dricker för att vinet smaka,
En annan dricker med en vän,
En dricker för sin hulda maka,
En, för att helsan få igen,
En yngling dricker för sin flicka,
En kvinna dricker för sin man;
En herre håller på att hicka,
Och derför dricker äfven han.

En dricker, ty han är så mager,
En annan, ty han är så fet;
En emot köld ett glas sig tager,
En annan, ty han är så het;
En dricker för att hungern stilla,
En annan för att få aptit;
En tar ett glas, ty han mår illa,
En, derför att han kommit hit.

Se, vänner träffa andra vänner
Och derför tar man sig en tår,
Och den som ingen men'ska känner,
Vid glaset strax en »broder» får,
Den som är svag vill hämta styrka
I bränvin, eller drufvans saft;
Han derför börjar bacchus dyrka,
Och snart han mistat all sin kraft.

Se der en man som ännu dröjer
På måttlighetens smala rand,
En annan fyllda bägarn höjer
Med darrande och mager hand;
Den förres kinder äro röda,
Den andre har blott näsan röd;
Den förre än ej saknat föda,
Den andre ofta lider nöd.

Nu äro alla sorger glömda,
Man lefver uti »sus och dus»;
Snart äro alla flaskor tömda
Och alla fått ett festligt rus,
Man skall nu tänka på refrängen
Och stapplar af och skiljes åt,
Men några gäster finna sängen
Uti kanalen allt för våt.

På jernvägsspåret några andra
Ha' raglat fram, der ligga de,
De kunna icke längre vandra
Och hvarken höra eller se.
De drömma kanske, der de hvila,
Om vin och sång och festmusik;
Men tåget höres framåt ila,
Och nu — der ligga några lik.

Man finner hundratals, som alla
Ha' druckit nog, för sista gång;
Och då man skådar liken kalla
Så spörjes det en annan sång;
Hör klagorop från krossadt hjerta,
Se bleknad kind och sorgens tår.
Hvem var väl skuld till denna smärta,
Som ger sig luft vid hvarje bår?

Det var den prisade magnaten,
Som skänkte dryck med gift uti;
Och denne store man i staten
Går ännu oantastad, fri.
Fins ingen här som vill försvara
Den arme med rättfärdighet?
Skall mördarn ännu le och svara:
»Se, jag har laglig rättighet».

David och Goliat.

Till strid, till strid trumpeten kallar
De filisteers kämpahär!
Hör vapenbrak, hör stridsrop skallar,
Mot Israel till strids det bär.
Men Saul och hans män sig samla,
Från berget höres deras rop,
Och höga, låga, unga, gamla
Gå fram mot fiendernas hop.

Då från de filisteers leder
Den kämpen Goliat trotsigt går;
Mot Sauls här han tågar neder,
Der stolt och smädande han står.
Uppå hans hufvud hjelmen blänker,
På armen sköld och svärd i hand,
Hvarmed i öfvermod han tänker
Besegra Sauls folk och land.

Han frågar fräckt: »hvad vill det säga
Att de till strids ha rustat sig?
Kan Saul någon kämpe ega,
Som vågar träda fram mot mig?
Kom då, och den som seger vinner,
Han skall få herska, stolt och fri;
Men den som nederlaget finner,
Blir dömd till nesligt slafveri.

Du David, yngst bland Jesse söner,
Som vaktat nyss sin faders hjord,
Får höra kämpen, men han röner
Alls ingen fruktan för hans ord;
Nyss ned han kom till Sauls läger
Och ned till sina bröder tre,
Ty Isai, hans fader, säger:
»Gå ned min son och till dem se.»

Nu börjar Eliab honom banna:
»Hvi har du lemnat öknens frid
Och dina får, för att få stanna
Vid hären och bese vår strid?»
Men David svarar fromt och stilla,
Då tyst han lyssnat har till allt:
»Hvad har jag väl då gjort för illa,
Är icke detta mig befaldt?»

Från Saul får ett bud man höra,
Att den som Goliat mäktar slå
Skall mycket rik och stor han göra,
Och skattefrihet skall han få;
Ja, herskarn vill sin dotter gifva
Åt den, som kämpen dräpa kan;
Hvem vill nu rik och lycklig blifva?
Hvem vill ej bli en mäktig man?

Nu David hör's till Saul tala:
»O Konung, lyssna dock till mig!
Si, jag vill kämpen snart betala;
Må intet hjerta frukta sig.» —
»Du är en yngling», kungen svarar
»Som icke kan en hjelte slå;
Det klokast är att du dig sparar
Tills du kan mera krafter få.»

»Men David svarar: »mig ju Herran
Från björn och lejon frälsat har;
Han ej i dag från mig är fjerran,
Mot kämpen är han mitt försvar.» —
Det talet kungens hjerta gläder;
Han säger: »gå åstad i frid!»
Och David kläds i Sauls kläder;
Men han är icke van dervid.

Han lägger af sin rustning tunga
Och säger: »jag kan icke gå.»
Så tar han jemte staf och slunga
Ur bäcken några stenar små;
Så väpnad fram han modigt tågar
Mot kämpen, den han rustad ser,
Som hånfullt efter David frågar,
Och honom bannar och beler.

Än far han fort att David smäda:
»Är jag en hund? du har ju staf;
Snart skall min fot din hals beträda
Och markens rofdjur bli din graf.»
Men David talar: »jag ej rädes,
Fast du har svärd och sköld och dolk;
Ty Herren, som af dig försmädes,
I dag ger seger åt sitt folk.

Ja, Herren Gud, som vi åkalla,
Skall gifva dig uti min hand;
Ditt hufvud skall för svärdsegg falla,
Det spörjas skall i alla land.
Din kropp skall foglars föda blifva;
Så ock de filiesteers här,
Att alla folk må äran gifva
Gud Zebaoth — hans segern är.»

Och kämpen med sin rustning tunga
Går fram med hållning stolt och fast:
Men David fattar sten och slunga:
Han slungar, och med första kast
Far stenen in i jättens panna,
Och ned han föll, som han var värd;
Nu Davids ord han fick besanna:
Hans hufvud föll för eget svärd.

* *
*

Men, fastän Goliat då blif slagen
Och fast hans hufvud fallit har,
Vi ha ännu på denna dagen
En sådan jätte bland oss kvar.
Den jätten heter dryckenskapen,
Som vill oss alla nederslå;
Hvem vill då icke fatta vapen
Och ut med oss i striden gå.

Kom bröder, upp att manligt strida,
Och segerlönen skall bli vår.
Hör dryckenskapens offer kvida;
Se nöd och brott och blod och sår.
Vår Gud och konung vill bekröna
Oss med sin nåd, som han har sagt,
Och efter stridens slut oss löna
Med ära, härlighet och magt.

I röfvarehänder.

Herrlig, skön låg kungastaden.
Uti morgonoffrets stund!
Daggens perlor prydde bladen,
I olivers dunkla lund,
Uppå gatorna och torgen
Allt var tyst och stilla än,
Men från helga tempelborgen
Rökmoln steg mot himmelen.

Solens strålar mildt förgyllde
Tempeltinnar, torn och berg;
Ljufva blomsterdofter fylde
Nejden, klädd i vårens färg.
Sakta porlar Kidronsbäcken
Genom fridfull blomsterdal;
Och nu klingar der i häcken
Sång af vaknad näktergal.

Hvem förmår att rätt beskrifva
Denna plats så dyr och kär,
Hvem vill sig ej hit begifva,
Fröjdas, hvila, njuta här;
Mångbesjungna Zions stjerna,
Helga stad Jerusalem;
Uti dig jag ville gerna
Bygga bo och ha mitt hem

Men fast jag i dig får skåda
Mycket härligt, skönt och godt,
Ser jag öfver dig ock råda
Mensklighetens skrifna lott;
Uti arbete och möda
Måste du försörja dig;
I ditt anlets svett dig föda
På den tunga vandrings stig.

Bort mot stadens port helt sakta
Ensam vandrar någon der,
Och de män som porten vakta,
Fråga honom hvart det bär.
»Jag till Jericho skall fara,
Till den palmbevuxne stad;»
Så han höres vakten svara
Och går oförskräckt åstad.

Ständigt framåt ses han ila,
Och när middagstimmen slår
Skyndar han att finna hvila
Under skuggrik sykomor;
Och när aftondaggen stänker
Perleskatt på jorden ner,
Han på barn och maka tänker,
Och till Gud för dem han ber.

Så till ro han sig begifver,
Men vid nattens fjerde väkt
I sin hvila störd han blifver,
Då han finner, helt förskräckt,
En beväpnad röfvarskara
Komma fram från bergen der,
Och han märker nu den fara
Hvaruti han fallen är.

Snart har röfvarskaran tagit
Allt, som mannen med sig har.
Se'n till sårs man honom slagit,
Kvidande han lemnas kvar
Uti öknen att förblöda
Utan hjelp och utan vård;
Se, hans blod i strömmar röda
Färgar ökenklippan hård.

Nu han är om hjelp förlägen,
Men en prest han komma ser
Af en händelse den vägen
Färdandes mot staden ner.
Fröjdas! Hjelpen nu är nära —
Herrens tjenare det är —
Skulle han ej hjelp beskära,
Han som helga drägten bär!

Men o ve, förbi han rider,
Skänker icke ens en blick
Åt den arme, der han kvider, —
Ingen hjelp den slagne fick;
Men långt borta der på vägen
Synes någon komma hit;
Arme man, om hjelp förlägen,
Hoppas — det är en levit.

Vemodsfull den slagne höjer
Mot leviten sorgsen blick,
Full af bön, men han ej dröjer,
Nej, förbi han äfven gick.
Väl en hastig blick han kastar
På den slagne, men ej mer.
Vägen fram han åter hastar,
Snart man honom icke ser.

Män med lärdom, vett och snille,
Offer, böner, verk och nit
Ej den slagne hjelpa ville,
Men se der en samarit
Rider fram och stiger neder
Ömt förbindande hans sår;
På sin ök han plats bereder
Och herberget snart han når.

Samariten troget skötte
Sårad främling som sin vän.
Säg, hvarför han så bemötte
Juden, denne främlingen?
Ännu mera, då på färden
Nästa dag han sig beger
Tvenne mynt han lemnar värden,
Lofvande att gifva mer.

»Gå och gör du sammaledes»,
Ljuder ännu mästarns ord.
Ofta ser du huruledes,
Äfven i vår höga nord,
Mången man i röfvarhänder
Fallit och förlorat allt;
Och om du ej räddning sänder
Skall hans hjerta snart bli kallt.

Ynglingen går ut i verlden,
Bort från barndomshemmets frid;
Ensam är han uppå färden,
Obekant med lifvets strid;
Lätt han finner glada vänner
Och till bräddad bål det bär;
Men den unge icke känner,
Att en röfvare det är.

Se, de starke männen vackla,
Deras styrka tagit slut;
Och förnuftets klara fackla
Under ruset slocknar ut;
Menskan, till Guds afbild ämnad,
Under djuret sjunkit ner;
Skall den fallne der bli lemnad,
Finnes ingen räddning mer.

Se hur dryckenskapen röfvar
Från sitt offer gods och guld;
Plågar, sargar och bedröfvar
Moder, barn och maka huld.
Se, hur djupa såren blöda,
Se, hvad nöd som än är kvar,
Se, hvad döende och döda
Dryckenskapen lemnat har.

Upp, tag vara på din broder;
Verka medan dagen är.
Rädda sonen åt sin moder,
Maken åt sin maka kär,
Må du likna samariten,
Från allt agg och högmod fri,
Ej som presten och leviten
Gå den slagne stolt förbi.

På Tabor.

(Vid ett nykterhetsmöte.)

Uppå Tabors ljusa höjder
Vandrar Mästarn med de tre;
Petrus, Jacob och Johannes
Der hans härlighet få se.
Se hans anlet härligt stråla;
Hvit som snö hans klädnad var,
Så att ingen kunnat måla
Sådan färg, så hvit och klar.

Himlagäster der de skåda:
Gäster från de sällas land,
Moses och Elias, båda
Följas åt till jordens strand,
För att tala med »Profeten»
Om hans lidande och död
Och hur sedan härligheten
Skulle ända all hans nöd.

Hänryckt Petrus sig befinner,
Fri från möda och besvär;
Ingen nöd der honom hinner,
»Låt oss bygga hyddor här»,
Så han talar, dock han skänker
Ingen hydda åt sitt namn;
Men åt Herren, ty han tänker:
Jag får hvila i hans famn.

Dock än är ej tid att hvila,
Mödan är ej slutad än;
Ned för berget må du ila,
Blott du följer frälsaren.
Folket väntar, re'n en skara
Der vid bergets fot man ser;
Kanske du till tjenst kan vara.
Vid den nöd som der sig ter.

Glada ljuda jubelropen,
Vördnadsfull är helsningen.
Se, då skyndar der ur hopen
Fram en man till Mästaren.
Ödmjukt sina knän han böjer;
Fruktar ej för hot och hån,
Hjertats bönerop han höjer:
»Herre fräls min ende son».

»Af en ande kvald han kvider,
Ofta plågad, ofta fäld;
Nöd och smärta då han lider,
An af vatten, än af eld.
Dina lärjungar ej kunnat
Slita dessa mörkrets garn;
Men om det är dig förunnadt,
Herre hör mig, fräls mitt barn!»

»O du otros-slägte vrånga,
Skall jag längre lida dig
Och din nöd med synder många?
Haf den unge fram till mig!
Anden vill jag strax utdrifva,
Som så honom plågat har;
Frisk och fridfull skall han blifva
Atergifven till sin far.

Om den äkta tron I egen,
Blott som senapskornen små,
Och till berget då I sägen:
Häf dig upp! så sker det så,
Det i hafvet sig skall kasta.
Dessa ord till hjertat tag;
Men det fordras bön och fasta,
Mot en nöd af detta slag.»

* *
*

Vi behöfva samma vapen,
Ock mot nöd af andra slag,
Icke minst mot dryckenskapen,
Som vi tänka på i dag.
Må vi, liksom mannen, hasta
Fram i bön till Frälsaren;
Och sig bergen skola kasta
Ur vår väg i hafvet än.

Det onda trädet.

(Math. 3: 10.)

Det växer uti Sveriges rike
Ett jätteträd förutan like,
Med väldig stam så stolt det står.
Dess rötter sträckt sig djupt i jorden
Och bäst det trifves uti norden;
Det vuxit der mång' hundra år.

Bland Norrlands fjäll och ödemarker
Såväl som uti söderns parker
Det odlas än och trifves väl;
Det skyddadt är af sjelfva staten,
Af millionären och magnaten
Som ock af tiggare och träl.

Det växer på de ljusa höjder,
Der rike man har sina fröjder,
Der bildning, konst och snille gro;
Det vexer ock i låga dalen
Bland hungern plågorna och kvalen,
Ja, mest der nöden har sitt bo.

I fordom tid dess krona sträckte
Sig högt mot sky, och gånget slägte

Sökt svalka der mot solens glöd;
Och ännu höras gamla, unga,
Det trädets gyllne frukt besjunga,
Förglömmande dervid sin nöd.

Man sjöng dess pris i gyllne salar
Och än i dag förtjust man talar
Om trädets »ädla helsosaft»;
Den höge skalden stämt sin lyra,
Och drinkaren i rusets yra,
Har skrålat om dess »gudakraft».

Det trädet kallas dryckenskapen!
Den onde andens bästa vapen
Är saften af dess mogna frukt.
O, alkohol, du har förmåga
Att tända lastens afgrundslåga
Och störa ordning, sans och tukt.

Du lofvar att den svage stärka,
Och förr än han det hunnit märka
Är styrkans kalk till brädden full.
När så han lärt sig Bacchus dyrka,
Han mister all sin forna styrka,
Och hjelten ligger snart omkull.

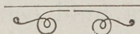
Du mäktar snillens syn förblinda,
Den starke du förmår att binda,
Den frie man du gör till slaf;
Du lofvar att från sjukdom rädda,
Då bäst du håller på att bädda
Ditt offer ned i neslig graf.

Hur länge skall ditt gift du sprida?
Vårt folk har länge nog fått lida
Af synd och dårskap, nöd och brist.
Du öppnat grafvar, timrat bårar,
Du krossat hjertan, skapat dårar
Med kraften af din afgrundslist,

Man sökt att trädets toppar stäcka,
Men än de synes kraftigt sträcka
Sin krona upp mot himlen klar;
Man sökt att några grenar hugga,
Som gåfvo allt för mycken skugga,
Men fåfäng möda allt blott var.

Nu ljuder öfver hela landet:
Upp kämpahär med blåa bandet
Till ädel strid med mod i barm!
Nu är det tid att störta krogen;
Gån, fällen hvarje träd i skogen,
Med slipad yxa, kraftig arm!

Så skall en ljuflig morgon randas,
Då våra röster skola blandas
Uti en väldig segersång.
Må detta hopp vårt hjerta lifva,
Ty segrens dag skall härlig blifva,
Fast stridens natt var mörk och lång.

Alkoholisten.

(Efter ett föredrag af D:r H. Berg.)

Solen sjunker bakom bergen neder,
Dagens äflan bytts i stilla frid.
Efterlängtad lördagskväll bereder
Mödans trötte son sin hvila blid.
Sabbatsro i hemmets hulda sköte,
Der han med de sina bor förnöjd.
Barn och maka skynda till hans möte,
Och vid hemmets härd han har sin fröjd,

Så det var en gång. Men lyckans dagar
Svunnit bort och bytts i kval och nöd;
Tärd af sorg den arma hustrun klagar:
«Hvar skall jag åt mina små få bröd?
Gud, min fader, nådigt dig förbarma,
Fräls min man, som fallen är och arm!»
Så hon ber. Då falla tårar varma
På den lilles kind vid hennes barm.

Säg hvart är då maken, fadern gången,
Han, som förr så huld och trogen var?
Ack, han blef i rusdrycksbojan fången,
Och dess tunga ok han ännu drar.
Klädd i trasor och med rynkad panan,
Fram han raglar med förslöad blick!

Gatans pojkar hurra, håna, banna
Arme drinkarn, som till krogen gick.

Än i lördagskvällens sena timma
Minuteringsstället öppet är
Och bland ynglingar, som svärja, stimma,
Skådar man familjefadern der.
Invid disken fröken står och säljer
Gift, som pumpas in med kautschukslang;
Utom dörrn står lass med ölbuteljer,
Inom höres skrål bland glasens klang.

Men må ingen våga sig att klandra!
Handeln skyddad är på »lagligt» vis.
Ty strax intill krogen ser man vandra,
Klädd i uniform, en rask polis.
Han ser till, att »ordning» god må råda
Att ej skada sker till lif och lem.
Supa några sig ihjäl af våda —
Nå ja, hvem bekymrar sig om dem?

»Man är fri», så lyder lösenordet,
Åt »fantasterna» man endast ler.
Men se — mannen förs till domarbordet
För att dömas af en landssekter,
Ut till Svartsjö att i ljusgrå tröja
Frihet byta uti slafviskt tvång.
Som »försvarslös» måste här han dröja
Hemlös träl och tiden blir så lång.

Halfva året flyr: då öppnas åter
Fängelset, och till sitt hem han går.
Der han möter liten pilt som gråter,

Och der ligger makan kall på bår.
För att släcka bittra hjertekvalen
Han till krogen flyr från ödsligt hus,
Der bland vänner i den ljusa salen
Kan sin sorg han dränka i ett rus.

Men fast han »utskänkning» kunnat stafva
Öfver krogens dörr i gyllne skrift,
Finner han att man vill pengar hafva
Och att skylten var — en blodig drift;
När så dörren stängs och lampan släckes
Går han ut i mörker, storm och köld;
Och då han af morgonsolen väckes,
Häktas han för nattens inbrottsstöld. —

Snart han sitter i den trånga cellen:
Hemska tankar nå hans kvalda bröst;
Och i mörka, dystra vinterkvällen
Lyssnar han till frestarns falska röst.
Nästa morgon vakten honom finner,
Hängd uti sin lifrem, redan kall,
Och så snart man grafven öppna hinner
Liket uti tysthet jordas skall.

* *
*

Du som än lik Kain hjertlös frågar:
»Skall jag om min broder taga hand?»
Och som än på lasten ockra vågar,
Till förderf för folk och fosterland:
Hvad skall du din herre en gång svara,
Då du dömas skall för all din skuld,
Du som ledde offren i din snara,
Eör att samla dig en skatt af guld.

Nykterhetens vänner, samlen eder!
Hållen fanan högt i stad och land!
Samlens tätare i slutna leder,
Riddersmän utaf det blåa band!
Störten krogarne och dryckeshusen,
Byggen räddningshem åt fallne män.
Sök att frälsa dessa femti tusen,
Som alkoholismen plågar än.

Låten dem i dessa hem få vara
Skyddade af kristlig sympati.
Friad ifrån frestelsernas snara,
Mången dryckesslaf kan räddad bli.
Gå ej stolt förbi, lik den leviten,
Som en blick blott gaf, men intet mer!
Led, som förr den gode samariten,
Till herberget den du sargad ser.

Vid blåbandskonferensen

i Stockholm den 16 Juni 1886.

Var hjertligt helsad trogna kämpaskara,
Som samlats här i dag från stad och land
Att hem och härd mot oväns våld försvara;
Välkommen hit till Mälar'ns sköna strand!
Kom med Guds frid i detta Herrens tempel,
Och verka godt med ord och med exempel.

Ett stridsrop ljöd kring kära fosterlandet:
Gå man ur hus till ädel, helig strid!
Och kämpaskaran prydd med blåa bandet,
Går glad och modig ut från hemmets frid;
Den samlas, ökas städs i kretsar vida,
Den redo är för land och folk att strida.

»Hvad är på färde»? kanske någon frågar,
Har fienden beträdt vår svenska strand?
O, broder! Vet du ej att kriget lågar?
Se hur den flammar, denna hemska brand,
Som glupskt förderfvar fältens ädla gröda
Och hånar odlarn för hans flit och möda.

»Vårt land är fattigt och det skall så förblifva»,
Så har man sjungit, så man sjunger än;
Dock har man råd att millioner gifva

För uselt gift, som dräper svenske män,
Som lade enkans ende son i grafven,
Och mången tvangs att fatta tiggarstafven.

Är det väl så man skall Guds godhet lofva
För jordens gröda som i nåd han skänkt,
Att man förvandlar denna ädla gåfva
Till gift, som likt en flod vårt folk fördränkt?
Hur vågar man Guds gåfvor så föröda
På samma tid de arma sakna föda!

En klagan höres från den usla kojan,
Der barn och maka gråta efter bröd,
Ty mannen, bunden uti rusdrycksbojan,
Är nu ej, såsom förr, de sinas stöd.
Han var en gång så god, så huld och trogen,
Men nu han glömt sitt hem för usla krogen.

Se Sveas söner lemna fosterlandet
För att få tarfligt bröd i fjerran land,
Fast tungt det är att slita kärleksbandet
Och ta farväl af vännerna på strand. —
O, att vi kunde bränvinsfloden dämma,
Så hade vi »Amerika här hemma»!

Men då ej arbetsfältet här kan gifva
Åt mödans son en trägen mödas lön.
Han måste bort i fjerran sig begifva,
Der mången funnit hem och frihet skön
Ibland ett folk, der nykterheten prisas,
Men der förakt för dryckeshjelten visas.

En missnöjd skara går en annan bana
Och smider vapen under hån och knot;
Den ordnar sig omkring sin upprorsfana,
Tills den i handling byta kan sitt hot.
Den ser hur lyx på landets höjder trifves,
Då nödens barn till hemsk förtviflan drifves.

Vårt fosterland har suckat länge redan
I dryckenskapens hemska slafveri;
Det vore väl på tiden längesedan,
Att hvarje svensk blef från dess bojor fri,
Då högt man öfver vett och bildning skryter,
Men ständigt mot dess höga lagar bryter.

Det suckar tungt i sköna sommarkvällen:
Ett rop af »sorg och klagan ack och ve»
Sig tränger fram från fången der i cellen,
Som sina älskade ej mer får se;
Snart skall han rättvist dö för lagens vapen,
Just samma lag som tillät dryckenskapen.

Och ifrån dårens cell jag tyckt mig höra
Ett rop som trängde genom led och märg.
Säg, hvilken makt har väl förmått att föra
Så månget snille ut till Konradsberg?
Hör, läkarn svarar: Det är dryckensksapen,
En väg hvars slut var ofta galenskapen.

Se fienden går öfver allt i landet
Och öfvar våld och bränner våra fält;
I Smålands bygder härjar röfvarbandet,
Fast en och annan der man nu har fält.

Men röfvarhöfdingen har godt om pengar:
Han får gå fri, man straffar blott hans drängar.

Och uti staden ger man rättigheter
Som dräpa men'skor — hemska monopol!
Hvad är för skilnad, höge myndigheter,
Att dö af syror eller alkohol?
Med detta gift förgiftas dock de flesta;
Skall det väl derför vara just det bästa?

O dryckenskap, du mensklighetens plåga,
Du jordens gissel, satans bundsförvant!
Hur länge skall din afgrundsflamma låga
På höjd, i dal, på hvarje håll och kant?
O, om vi kunde jordens store väcka,
Så att de hjelpte oss att elden släcka.

Men må vi ordna nu de spridda skaror
Och så med samlad styrka tåga fram;
Ty enighet ger kraft i stridens faror,
Ja kraft att bringa fienden på skam.
Må split och tvedrägt vara från oss fjerran,
Med frid och endrägt oss bekröne Herran.

Linnéa.

Vid nykterhetssällskapet Linnéas årsfest i Hartford, Conn. d. 2 Oktober 1897.

Hvarthän du går den sköna sommardag
Kring ängarna och skogarna i Norden,
Du finner blommor utaf många slag,
Som tjusa ögat och bepryda jorden.
En mångfald utaf färger ser du der:
Rödt, gult och blått bland allt det myckna gröna;
Men ock en liten blomma, ljus och skär,
Har stundom gömt sig bland de andra sköna.

Hon lyser ej med hög och yppig färg,
Och är ej prisad högt som många andra;
Hon trifves ej uppå de höga berg,
Men de som i de låga dalar vandra
Ha ofta funnit hvar den blomman stod
Och ofta njutit af dess vällukt rara.
Den blommans färger likna mjölk och blod
Och blommans namn, det är Linnéa, bara.

Dess färger kunna, om de tydas väl.
Dock blifva sinnebilder underbara;

Den hvita: oskuldsren som barnasjäl,
Den röda: kärleksfärgen, helga, klara.
Linnéa blef af skaparn klädd i dem,
Och städs de varit uppå modet sedan;
Så renhet, kärlek, båda haft sitt hem
Bland nordens barn, i både ny och nedan.

Linnéa, du som här i vänners lag
Är föremål för minnet och för hoppet.
Har, fastän bara barnet, dock i dag
Fullbordat tvenne år af lefnadsloppet.
Vi önska, att du ständigt likna må
Din lilla syster uti höga norden.
Må renhet, kärlek städs dig pryda få,
I verk och tal, i handlingar och orden,

Linnéa är väl svag och undangömd,
Men hon en plats dock fått sig här anvisad;
Blir hon af några mindre väl bedömd
Så står hon här ju ej för att bli prisad.
Vi hoppas dock, hon vill sig arta väl
Och vexa till uti allt godt med åren.
Så skall hon rädda mången lastens träl
Och skydda mången uti ungdomsåren.

Ditt kall är ädelt och ditt mål är stort,
Som nykterhetsförening eller »tempel».
Se upp till dem som ädelt tänkt och gjort,
Men sök ock du att gifva godt exempel.
Haf städs ett vänligt ord, en öppen famn
För dem som äro ui nöd och fara.
Så skell ock du alltfort i Herrens namn
Ett pilgrimshem, ett fridens tempel vara.

Så gå då fram, Linnéa, dagens brud
Och tag emot den hyllning vi dig gifva.
Mins väl de gamla buden: frukta Gud
Och älska bröderna, då det skall blifva
Så godt och fridfullt, in- och utom hus.
I hem och tempel bor då enigheten
Och du skall vara som ett litet ljus
Till trogen tjenst, «för Gud och mensklighheten»

Fästpoem

vid nykterhetsföreningen Ledstjernans årsfäst
i Mc Keesport d. 22 Oktober 1898.

I.

Vi hjertligt helsa hvarje ärad gäst
Välkommen hit till denna högtidsfäst.
Vårt tempel firar årsdag; fyra år
Ha svunnit redan och i dag det står
Och vittnar om att byggnaden var god.
Det bör ju stärka energi och mod.

Vi se tillbaka gladt på tid som flytt,
Och blicka sedan rätt framåt på nytt;
Med tacksamhet för allt hvad Herren gjort
För nykterhetens sak på denna ort
Och hoppas, Segrar skola vinnas än,
Samt slutligt nederlag för fienden.

Han är väl modig, listig, lömsk och stark
Men han sitt slott dock byggt på farlig mark:
Likt Pennsylvaniens undergräfda schakt,
Ty skola vi med kärlekseldens makt,
Och sanningens och hjertats dynamit
Bekämpa mörkrets här med mod och flit.

Och stjernan skall sitt sken ej mista förr
Än med Guds hjelp är stängd hvarenda dörr,
Der afgrundsgiftet minuteras ut
Och dryckenskapens välde nått sitt slut.
Då hvarje slaf är fri från sina band,
Då sjunga vi: hell dig vårt fria land!

II. Ledstjernan.

Vänliga »stjerna» belys och led
Vandrarn som ströfvar på enslig hed;
Ynglingen, frestad af ondskans nät,
Sänd du en stråle framför hans fjät.
Hemmet, som sköfladt och öde är,
Sprid af din klarhet i mörkret der.

Hustrun och barnen som sakna bröd,
Modren, den gamla, som lider nöd,
Fadren, som böjd emot grafven går,
Systern, som fällt mången bitter tår,
Vännen, som sörjer sin fallne vän,
Säg dem att räddning är möjlig än.

Seglare trötte, som räddning fann,
Kämpande broder, som seger vann,
Pilgrim, som vilse i öknen gick,
Lyft emot himlen en tacksam blick!
Stjernan ju ledde dig lyckligt hem
Så att du nådde ditt Betlehem.

Tacksam för stjernan, hvars sken så brann,
Gör nu för andra, hvad godt du kan.
Tacksam mot Herren som hulpit dig
Sök att få andra på ljusets stig.
Så skall i kommande år och dar
Gud vara med, som han hittills var.

Stå upp, du kämpaskara.

Mel. Se hist ved Östersaltets.

Stå upp, du trogna kämpaskara,
Kring fanan samla dig i dag;
Att hem och fosterland försvara
Dock ej med svärd och blodigt slag :,:
Med sanningen vi skola strida
Mot dryckenskapens tyranni.
Vi vilja hjelpa dem som lida
Och göra arma fången fri.

Ja, framåt skall vårt fältrop vara.
I kämpar med det blåa band;
Och berg och dalar skola svara:
Framåt för folk och fosterland :,:
I Herrens namn vi skola vinna,
Ty Segerhjelten med oss är;
Med honom mod och kraft vi finna
Och bästa vägen han oss lär.

För länge re'n vårt land fått lida
Af starka dryckers syndaflod,
Som brusat fram med vågor strida
Och blandadt sig med offrens blod :,:
Så skynda nu med räddningbåten,
Låt ljusen brinna klart vid strand,
Att seglarn från den mörka stråten
Må finna väg till fridens land.

Så låt då intet dig förfära,
Fast stark din ovän synas må;
Ty se, hans nederlag är nära,
Men fram till seger du skall gå :,:
Med sanningen vi skola strida
Mot dryckenskapens tyranni,
Vi skola hjelpa dem som lida
Och göra arma fången fri.

Stridsbön.

Himlens Gud, vi dig åkalla,
    Seger oss gif!
Dig vår sak vi anbefalla,
    Seger oss gif!
Adel är den strid vi strida,
Derför vi din hjelp förbida,
Seger oss gif! Seger oss gif!

Denna bön vi ödmjukt höja,
    Seger oss gif!
Då vi här inför dig dröja,
    Seger oss gif!
Vi af forntids hjeltar lära
Segra eller dö med ära
Seger oss gif! Seger oss gif!

Blott på dig vi oss förlita
    Seger oss gif!
Du kan våldets kedjor slita,
    Seger oss gif!
Ingen möda oss förskräcker,
Hjelpen kommer, dagen bräcker
Seger oss gif! Seger oss gif!

Mönstring.

Vill du gå att bli räknad bland de härar
som stå
För rättfärdighet, sanning och rätt.
Bland de skaror som fram mot Kung Al-
kohol ses gå
För att störta hans tron och hans ätt?
Kör. Ja vi stå, ja vi stå,
Som en hjeltemodig här
Och mot fienden framåt vi gå;
Ty med sanningens banér fram till
seger det bär,
Ja vi gå, fast vi än äro få.

Det är några som falla, några andra som
gå
Utaf svaghet tillbaka igen;
Men vi önska soldater som oförskräckta stå
Uti striden och kämpa som män.

* * *

På uppståndelsens dag vi skola mönstras
också,
Skola då vi framträda med fröj?
Ja, om mästaren vi varit trogna här, så få
Vi gå in i hans rike i höjd.

Värfning.

Tio tusen gossar nu plats kunna få
Att såsom rekryter vid krogdisken stå;
Ty lederna fyllas nu må innan kort,
I drinkares ställe dem döden tar bort.
Ej ringare antal nu mera förslår,
Ty omkring tio tusen förderfvas per år.
Helst önskas det kraftiga, rika också,
Ty drinkarens slantar ej ensamt förslå.
Från verkstad, fabrik, samt från skola och hem
Plär komma de bästa; vi välkomna dem!
Må mödrar oss sända sin ålderdomströst
Och fäderna gifva för krogen sin röst;
Ty enhvar som önskar att kvarnen skall gå
Må anskaffa säd till att mala också.

Kung Alkohol.

Tyrannens död.

Kung Alkohol är hotad,
Hans rike störtas skall;
Upp, frie män till handling,
Hör stridstrumpetens skall.
Utvecklen korsbaneret,
Framåt med kärleksglöd!
Vårt stidsrop gladt vi höja:
Rusdrycks-tyrannens död!
Kör: Han fyllt vårt land med nöd.
Vår stridsrop gladt vi höja
Rusdryckstyrannens död!

Han röfvar våra söner
Och bäddar mångens graf,
Nu skall han dö och ingen
Må längre bli hans slaf.
Kom med då, till vår fana,
Gif oss din arm, ditt stöd,
Och sjungom på vår bana:
Rusdrycks-tyrannens död!

De faderlösas jämmer
Och enkors klagoskri
Skall Herren ej förgäta:
De skola hörda bli.
Kom nu, tag del i striden
Enhvar, som Herren bjöd,
Så få vi se, med tiden
Rusdrvcks-tyrannens död.

Ve eller väl.

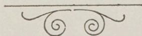
Ve denna boja som förmår
I träldom hålla folk och land;
Välsignad hvar och en som går
Att slita dryckenskapens band.

Ve hvarje hand som ger sitt stöd
Att detta odjur lefva må;
Väl den som gör hvad Herren bjöd
Och skyndar att tyrannen slå.

Ve hvarje man i land och stad,
Som skördar guld af bröders blod.
Välsignad den som går åstad
Att hämma giftets syndaflod.

* *
*

En dag vi alla skola stå
Inför Guds dom, båd' ond och from
Skall då till dig det heta: gå,
Skall då till dig det heta: kom?

Kring fanan.

Mel. Wikingasäten.

Kom till vår fana, Nordmannabröder,
Söner af Wasas och Engelbrechts land!
Än uti norden folket förblöder,
Fienden rasar med våld och med brand.
Fädernas ära
Fruktan förbjuder,
Hjältarnas lära
Än till oss ljuder:
Rädda de kära
Plikten oss bjuder,
Seger vi få med Guds mäktiga hand.
Från det höga
Ser han neder
På vår strid, liksom förr i de dådstora dar.
Med sitt öga
Han oss leder,
Och är med oss, som förr han med fäder-
na var.
Framåt du svenska här!
Ty stridens lösen är
Att vår ovän skall drifvas från hem och
från härd.
Dryckenskapen med dess vapen
Nu skall fly från vårt folk, från vårt land,
från vår verld.

Blåbandsmarsch.

Mel. Söner af ett folk som blödt.

Bröder, upp, framåt till strid!
Från skog och fjäll från fält och äng,
Från land och stad, från berg och dalar;
Än att hvila ej är tid;
Än gäller det en manlig kamp för Sveas frid.

Nog det finnes än i Nord
En gnista af den eld som brann
I Carlars och Gustafvers hjertan;
Ej skall då vår fosterjord
Få längre bli en tummelplats för våld och mord

Höjom banéret, fattom våra vapen;
Väl är han stark vår fiende, dryckenskapen,
Skyddad af en myndig här
Men med Guds makt, vi tro att dock hans fall är när.

Länge nog ha ovännens härar sköflat
Våra fält och spridt sitt gift i älskadt fosterland;
Derför fram med sanningssvärdet i vår hand,
Vi tåga man ur hus att släcka våldets brand.

Barnens nykterhetssång.

Små nykterhetskämpar till strid sig församla,
Med glädje och sång vi mot fienden gå.
Vi följa vår fana tills fästena ramla;
Kung Alkohol ej oss till fångar skall få.
Vi hört att om litet af rusdryck man smakar.
Man börjat på vägen, dess slut vet man ej;
Men om jag hvar droppe med allvar försakar,
Jag kan aldrig bli drinkare, nej, nej, o nej.

Jag slipper den nöd som plär drinkaren gästa,
Om städs jag mig håller från rusdrycker fri.
Då skalkar mig locka, kamrater mig fresta,
Jag svarar: »Jag vill ingen drinkare bli.»
Kom broder gå med i vår lyckliga skara
Vi hafva så roligt, du ångrar det ej,
Då har du ett stöd uti frestelsens fara,
Och skall aldrig bli drinkare, nej, nej, o nej.

INNEHÅLL.

Pris 60 öre.